

Zu den Ilias-Scholien.

A 1 p. 1 b 28 steht bei Bekker ohne Angabe der Handschrift: *ἄειδε ἄδειν ποίει, μετωνυμικῶς, ὡς πάντας μὲν ῥ' ἔλλπει* (β 91). *ἦδον γὰρ αὐταί.* Dafür muss es wohl *αὐτοί* heissen, nämlich *οἱ ποιηταί.* Bei Dindorf III 1 6 lautet das Scholion ganz anders. Vgl. übrigens BL 434 (Dind. III 65 10).—7 p. 3 a 26 *οὔτως γὰρ παρὰ τὸν καιρὸν τῆς ἀποδημίας ἐμοίχευε τὴν Ἀγαμέμνονος γυναῖκα* l. *περί.*—Nach p. 3 b 28 sollen die Verse 12—14 den Asteriscus haben, nach Villoison 12—16 (so auch bei Dindorf I 8 5). Den Obelus und Asteriscus haben 372—9, von denen 372—5 den Versen 13—16 entsprechen. 371, welchem 12 entspricht, kann nicht entbehrt werden, also ist der Asteriscus bei 12 falsch. Mit dem Asteriscus hatte aber Aristarch sicherlich auch 22—5 versehen, wie 376—9 athetiert.—86 p. 10 b 9 *ποτὲ μέντοι ἀντὶ τοῦ μὰ τῷ καὶ κέχρηται, ὡς καὶ μὰ τότε σκῆπτρον* l. *μετά.*—104 p. 11 b 13 *ὅσσε παρὰ τὸ ἦπυ ὅσσω ὥσπερ τὸ πέττω* (sic auch bei Dindorf III 24 20) *πέσσω* statt *πέπτω.* 18 (Dind. III 24 25) *τὸ ὅσσε οὐκ ἔσαν ἀρσενικὸν θνικόν· φησὶ γὰρ ὁ ποιητής· τῷ δὲ οἱ ὅσσε παρὰ ποσὶν αἱματόεντε χ. π., οἷχ, αἱματόεντες, οὐδετέρας οὐδ' ληπιέον εὐθεῖαν κτλ.* vielmehr *οὐδετέραν.*—180 p. 18 b 31 (Dind. III 38 24) *τοῦ ἐκεῖσε βασιλεύοντος* ist doch wohl auch nicht Scholiensprache.—219 p. 21 b 47 (Dind. I 36 4) *ῥηλοῖ δὲ καὶ τὴν σῖναρθρον ἀντωνυμίαν τρίτου προσώπου, συζυγοῦσαν τῇ ἐμῇ σῆ.* Es ist die Rede davon, was *η* mit verschiedenem Spiritus und Accent alles sein kann, nicht *η*. Also doch *ἐμῆ σῆ.*—340 p. 30 a 2 (Dind. III 55 9) *Ὀμηρος μέσση ἀνθρώπου καὶ θεοῦ φῦσιν ἀνθρωπίνην τέθεικεν* giebt keinen Sinn. Es muss *τυραννικὴν* oder *βασιλικὴν* heissen.—462 (Dind. III 68 13) p. 37 11 *ἀλλ' ἢ θυοσκόοι ἢ ἱερῆες* in *μάντις* zu ändern. Der Verfasser meint, es sei ein Unterschied zwischen *μάντις* und *ἱερεύς*, ein *μάντις* aber sei nicht *θυοσκόος*. Er sagt: *ὅταν οὖν εἴπη ἢ οἱ μάντιες εἰσι θυοσκόοι ἢ ἱερῆες, οὐ δεῖ συνάπτειν τῷ* (l. *τὸ*) *θυοσκόοι ἢ ἱερῆες, ἀλλ' ἢ μάντιες ἢ ἱερῆες, ἐν ᾗ ἐπίθετον τῶν ἱερέων τὸ θυοσκόοι.*—479 p. 38 b 16 (Dind. III 71 18) *τὸ περὶ τὸν ἥλιον ἐσποδακῶς ἰδίωμα δηλοῦν . . .* Dindorf ergänzt *φησὶν ὁ ποιητής* angeblich aus der Handschrift. Dann

müsste doch aber δηλῶν stehen. Reicht denn nicht θάλει hinter δηλοῦν aus? — 534 p. 41 b 12 (Dind. I 62 17) ἀπὸ τούτων τῶν δύο στίχων λέγουσι μέρος τιμῆσαι τὸν Ἀγκοῦργον τὸν (i. e. τὸν νομοθέτην D.) τῶν Ἀκαδαιμονίων γράψαντα νόμον ἐναντίοσθαι (ἔπαν. Cobet mi. cr. 431) τοῖς γεραιτέροις. Dindorf schlägt μέρος τι vor, aber warum nicht γέροντας?

B 12 p. 48 a 41 (Dind. III 87 16) τὸ γὰρ νῦν κεν ἔλοι Πριάμοιο πόλιν εἰς μίαν περιεστιγμένην ἡμέραν. Dindorf hat περιέστη (cod. περιῆς), was einen ganz falschen Sinn giebt, denn der Autor will sagen, Agamemnon werde V. 38 mit Recht νῆπιος genannt, weil er das Wort νῦν von dem bevorstehenden Tage verstanden habe (BL 38 οἱ τὸ νῦν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας ἐνόμοσεν). Etwa περιέστησεν = περιέγραψεν? — 229 p. 63 b 49 πῶς μὴ προγνωσθέντος τοῦ χροσσοῦ τὸ ἄρθρον ἐπῆξε καὶ τῷ οἴσει μέλλοντι τὸν ἄν; Wer das geschrieben hat, las ἐπὶ τοῦ χροσσοῦ und nicht καί. — 765 p. 91 b 19 (Dind. I 130 8. III 148 7) steht λαοξικῶ διαβήτην für λαοξοικῶ oder λαξοικῶ.

Γ 148 p. 103 b 33 Οὐκαλέγων τε καὶ Ἀντήνωρ· μεταβάς ἐπὶ ἕτερον γένος καὶ τὴν πῶσιν ἤλλαξεν. αἰσύντου γὰρ οὗτοι. Für das erste der drei letzten Worte, welche bei Dindorf fehlen (III 167 27), ist αἰσυνῆται zu setzen. — 230 p. 108 a 32 Θεὸς ὡς· ὡς Θεός. ὁ τρόπος ἀναφορὰ statt ἀναστροφῆ. — 328 p. 113 a 10 (Dind. III 184 1) οἱ . . . ἦν ἀναγκαῖον τοὺς μέλλοντας μονομαχεῖν διαναπαύεσθαι καὶ πρότερον ἀναψύξαντας. . . ἐπὶ τὸν ἀγῶνα καθιέναι. Dem διαναπαύεσθαι würde κατένειναι mehr entsprechen. — 419 p. 116 b 28 (Dind. I 163 22) ἀργῆτι κερανῶ. τοῦτο ἐκ παραλλήλου εἴρηται für ταυτό (V. τὸ αὐτό).

Δ 2 p. 119 a 46 (Dind. III 193 17) μετὰ δέ· οἱ τῷ δέ (D. μετὰ δέ· τόνδε) τὸν δέ ὡςδὲ ἀνθυπήγαγεν. συνδευκός (D. ὁ δέ σ.) γὰρ ἔσσι καὶ αὐτῷ αἰεὶ ἀκολουθεῖ. Es ist αὐτῷ erforderlich. — 539 p. 143 b 27 (Dind. I 195 19) ἔνθεν οἴμαι τρία μέρη λόγον παραλάμβανον (nämlich οὐ κέ τι), οἱ δὲ κατὰ παρολκὴν τὸ ἐπὶ. Also οἱ μὲν.

E 62 p. 147 a 7 (Dind. III 233 4) ὅς· ὁ Ἀρμονίδης, ἐπειδὴ ὁ Φέρεκλος πρὸς τὰ δεύτερα ἔπαντα· oder vielmehr ὁ ποιητής. — 64 p. 147 a 40 (Dind. III 233 11) τοὺς ἐν Τροίᾳ κρονίους δαίμονας. Was wären altmodische Götter in Troia? sehr. ἐγχωρίους oder ἐπιχωρίους. — 586 p. 167 a 26 κύμβαχος· τῆς κνήης ὁ λόφος. ἔνιοι τὸ ἐπικεφαλέα. Eust. 584 18 ταῦτόν τῷ ἐπὶ κεφαλῆν. — 621 p. 167 b 39 οὐδ' ἄρ' ἔτ' ἄλλα δυνήσατο· ἀνὲς ὡς τὰ ὄλα, κακῶς. Es wird heissen müssen: οὐδ' ἄρα τᾶλλα (oder τᾶλλα), ὡς τὸ ὄλλοι. — 774 p. 172 b 21 (Dind. I 222 2. III 269 33.) προθεῖς γὰρ ἐν ὄνομα δυνικὸν ἐπάγει πληθυντικόν, nämlich Σιμόεις συμβάλλειτον ἢ δὲ Σκάμανδρος, vielmehr ἐνικὸν ἐπάγει δυνικὸν ἢ πληθυντικόν (wie Y 138 Ἄρης ἄρχοισι μάχης).

Z 506 p. 199 a 51 (Dind. I 248 10) τὴν παραβολὴν ὄλην ἐπὶ Ἐκτορος βληθέντος λίθῳ ὑπὲρ Αἴαντος μειτενήνεκεν ἐντεῦθεν wer? 1. Αἴαντός τις μ.

H 8 p. 201 a 20 (Dind. I 250 15) τὸν γὰρ Ἀλέξανδρον κατ

είρηκεν. Friedländer (von Dindorf ignoriert) *δεύτερον κ.*, es ist aber nur nöthig *μετέιρηκεν* zu setzen. — 53 p. 202 b 45 (Dind. III 319 17) *ὅτ' ἄκουσα . . . ἢ τοῖνυν ὅσα λέγει* (cod. bei Dind. *ὕπολύει*) *τὴν μαντικὴν· καὶ γὰρ ὁ τυχῶν ἀκούσας δύναται λέγειν, ἵνα ἢ τὸ ἤκουσα ἀντὶ τοῦ ἠσθόμεν.* Wohl *ὁ ταύτης τυχῶν ἀκούσαι δύναται λέγειν.* — 198 p. 208 b 21 (Dind. I 259 30) *οὐδὲ τι ἰδρῆη. διὰ τοῦ εἶχον αἱ Ἀριστάρχου. ἢ δὲ Ἀριστοφάνους οὐ δὲ μὲν ἰδρῆη.* Dindorf bemerkt zu *διὰ τοῦ εἶ*: i. e. *ἰδρῆη*. Es ist aber vielmehr *οὐ δὲ τι* gemeint im Gegensatz zu *οὐδὲ τε*, wie auch der von D. gar nicht erwähnte La Roche urtheilt. — 335 p. 212 a 36 *οἴκαδ' ἄγῃ . . . οὐχ οὕτω δὲ πέπρακται διὰ τὴν στάσιν τῶν Ἀτρειδῶν καὶ τὸν ἀποθίριον πλοῦν.* Wahrscheinlich *ἀποθίμιον*, nämlich den Göttern, cum Pallas usto vertit iram ab Ilio in impiam Aiacis ratem. — 398. 9. p. 213 b 12 (Dind. I 264 13) *ὁ ἀστερίσκος, ὅτι ἐνιεύθεν μετὰ κενταίᾳ εἰς τὴν ἀποπροσβείαν.* Bekker bezeichnete als die in *I* entfernten Verse 693. 6, welche aber durchaus nicht entbehrt werden können. Nachher hat Lehrs *μετάκειται* geschrieben mit Bezug auf 404 = *I* 694, und Ludwig pflichtet dem bei, sagt aber nicht, ob in der Handschrift *μετάκεινται* oder *μετάκειται* steht. Ist das erstere der Fall, so könnten doch wohl 398. 9 gemeint sein, es müsste nur *ἀποπροσβείαν* ein Versehen für *κύλον μάχην* sein, denn Θ 28. 30 finden sich diese Verse mit * —.

I 235 p. 252 a 37 (Dind. I 314 14) *ἀλλ' ἐμπεσεῖσθε ταῖς ναυσι διακονίας ἡμᾶς.* Dindorf hat *ἐμπεσεῖσθε* wiederholt, während doch *ἐμπεσεῖσθαι* erforderlich ist. — 327 p. 255 a 47 *ἄρων μὲν σὲν ἄροσι, ὅ ἐστι τῶν γυναικῶν τῶν αἰχμάλωτιδων, παρὰ τὸ ἄρο, ὅ ἐστι ξίφος, οὗ διὰ πολέμου καὶ αἰχμῆς καὶ φραγάνου ἐληίζοντο.* Nach *ἄροσι* ist ein Wort wie *λησθειῶν* oder *ληφθειῶν* ausgefallen. — 353 p. 256 b 8 *μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν . . . εἰ δὲ σημαίνει τὸ ἄπωθεν, βαρύνεται ὡς τὸ ἄνω, ἔπι. also ἄνα.*

K 1 p. 275 a 1 (Dind. I 339 2) *αὕτη ἢ θαιρωδία ἐπιγράφεται νυκτεγερσία, ἐπαναστάντας τοὺς πρώτους τῶν Ἑλλήνων κατασκόπους πέμψαι.* der Satz erfordert *διὰ τὸ ἐπαναστάντας κτλ.* — 167 p. 280 a 42 (Dind. I 348 28) *ὅτι τὸ ἀμήχανος δύο σημαίνει, ἔν μὲν ἀνίκητος, ἔν δὲ ἀντὶ τοῦ πρὸς ὃν οὐκ ἔστι μηχανὴν εὑρεῖν.* Der Unterschied dürfte schwer zu finden sein; an erster Stelle muss es *οὐ δυνάμενος μηχανὴν εὑρεῖν* heißen. — 354 p. 291 b 51 (Dind. I 359 19) *τὸ μὲν ἐπιδραμεῖν τίθηται, ὅτι οὐ γινώσκει ὁ διωκόμενος, ὅτε δὲ γινώσκει, διώκειν καὶ διῶξαι.* sonderbare Weitläufigkeit! für *διῶξαι* setze *διώκεσθαι*. — 466 p. 296 49 nicht *πάντα προνοστικά περιέκειται τῷ Ὀδυσσεῖ*, sondern *προνοητικά* oder *προγνοσητικά*.